

Sygn. akt I CZ 109/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa C. D.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w W. i I. G.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 stycznia 2017 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa (...) I WSC (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił zażalenie powoda C. D. na postanowienie tego Sądu z dnia 17 maja 2016 r. wskazując, że powód, pomimo wezwania do uiszczenia opłaty od zażalenia, nie uiścił jej w przewidzianym ustawowo terminie. W zażaleniu na to postanowienie skarżący powód zarzucił naruszenie art. 99 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016, poz. 623 ze zm.) uznając, że doszło do naruszenia zasady „równości broni” w sporze powoda ze Skarbem Państwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 99 powołanej wyżej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie pobiera się opłaty sądowej od zażalenia na postanowienie sądu o odrzuceniu środka zaskarżenia, jeżeli takie zażalenie sąd uzna za oczywiście uzasadnione. Sąd Apelacyjny w postanowieniu z dnia 17 maja 2016 r. nie uwzględnił wniosku powoda o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej i odrzucił skargę. Powód złożył na to postanowienie zażalenie. Postanowieniem z dnia 3 listopada 2016 r. Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie. Skoro powód został wezwany do uiszczenia opłaty od tego zażalenia, to oznacza że sąd nie uznał zażalenia za oczywiście uzasadnione. Swoje stanowisko, sprowadzające się do oceny zachowania powoda, jako zawinionego w uchybieniu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, Sąd Apelacyjny przedstawił w sposób przekonujący w uzasadnieniu swojego postanowienia z dnia 17 maja 2016 r. Skarżący w zażaleniu na to postanowienie oraz w zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego z 3 listopada 2016 r., powtarza te same argumenty. Sprowadzają się one do stwierdzenia, że powodem niezłożenia skargi kasacyjnej w terminie była niewłaściwa informacja jaką uzyskał on od pracowników sądu. Skarżący nie dostrzega jednak, że Sąd Apelacyjny ocenił te argumenty i nie podzielił jego argumentacji, o czym świadczy dobitnie wezwanie go do uiszczenia opłaty od zażalenia z dnia 3 listopada 2016 r. na postanowienie tego Sądu z dnia 17 maja 2016 r.. Pozostaje poza sporem, że skarżący nie uiścił od tego zażalenia opłaty w określonym przez Sąd terminie. W tej sytuacji, skoro w zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego odrzucające jego zażalenie z powodu nieuiszczenia opłaty w terminie, powód nie podnosi żadnych argumentów które usprawiedliwiałyby nieuiszczenie opłaty w terminie, a jedynie powtarza argumenty dotyczące opóźnienia w złożeniu skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

jw